

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 200/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. P., N., zastúpeného advokátkou JUDr. G. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2007 doručená sťažnosť MUDr. J. P., N. (ďalej en „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. M., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Dňa 31. 01. 2005 som podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Okresný súd Nové Zámky žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov, a to kúpnej zmluvy zo dňa 12. 9. 1995, ako aj úverovej zmluvy zo dňa 25. 9. 1995, zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a obmedzení prevodu nehnuteľností na LV č. 888, ako aj zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam na LV č. 1392, ktoré nadväzovali na kúpnu zmluvu. Neplatnosti kúpnej zmluvy som sa domáhal s poukazom na ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že pri určení kúpnej ceny nehnuteľnosti ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy sa vychádzalo zo znaleckého posudku č.095/1995 znalca Ing. L. J., o ktorom znaleckom posudku bolo následným vyšetrovaním orgánov činných v trestnom konaní zistené, že pri jeho vypracovaní sa znalec, Ing. L. J. dopustil trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (účinného v čase vydania uznesenia), avšak trestné stíhanie v dôsledku uplynutia času bolo premlčané. Premlčanie trestného stíhania bolo spôsobené nečinnosťou príslušníka Policajného zboru SR.

Tento trestný čin bol konštatovaný jednak uznesením vyšetrovateľa Okresného úradu justičnej a kriminálnej polície PZ SR Nové Zámky pod sp. zn. ČVS: OÚV - 635/20-NZ-2001 zo dňa 23. 9. 2004 a jednak uznesením Okresnej prokuratúry v Nových Zámkoch sp. zn. Pv 1144/2001 zo dňa 02.11.2004.

O podanej žalobe rozhodol Okresný súd Nové Zámky v konaní sp. zn. 5 C 22/2005 a dňa 11. apríla 2006 vyniesol rozsudok, ktorým návrh zamietol. Svoje rozhodnutie Okresný súd oprel o odôvodnenie relatívnej neplatnosti podľa § 40a Občianskeho zákonníka a námietky premlčania zo strany odporcu v I/ rade.

V rozsudku sudca opomenul skutočnosť, že kúpna cena ako podstatná náležitosť kúpnej zmluvy bola vykonštruovaná na základe trestného činu podvodu spáchaného znalcom a práve tento znalecký posudok sa stal podkladom pre kúpnu zmluvu zo dňa 12. 9. 1995, následne táto kúpna zmluva sa stala podkladom pre uzatvorenie úverovej zmluvy zo dňa 25. 9. 1995 a následných zmlúv o zriadení záložného práva zo dňa 25. 9. 1995.

Ako navrhovateľ som sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky odvolal. Vec prejednal Krajský súd v Nitre pod sp. zn. 9 Co 199/2006. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 28. júna 2007 rozsudok Okresného

súdu Nové Zámky sp. zn. 5 C 22/2005 potvrdil. Rozsudok Krajského súdu bol právnenému zástupcovi doručený dňa 10. 9. 2007.

Vzhľadom k tomu, že ako Okresný súd Nové Zámky, tak aj Krajský súd v Nitre rozhodol tak, že návrh na určenie neplatnosti právnych úkonov zamietol, ignorujúc základnú zásadu občianskeho práva ius ex iniuria non oritur a nevysporiadal sa s návrhom na vyslovenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy zo dňa 12. 9. 1995 podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ktorá bola v časti kúpnej ceny vypracovaná na základe trestného činu podvodu spáchaného znalcom, porušili moje základné právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie môjho základného práva na súdnu ochranu považujem to, že súdy pri svojej rozhodovacej právomoci konali v rozpore so zákonom - základnou zásadou občianskeho práva, nesprávne vyhodnotili predložené dôkazy a v dôsledku týchto skutočností vyniesli svoje rozhodnutia. “

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006 a postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 40a Občianskeho zákonníka ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovení § 49a, 140, § 145 ods. 1, § 479, § 589, § 701 ods. 1 a § 741b ods. 2, považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Neplatnosti sa nemôže dovolávať ten, kto ju sám spôsobil. To isté platí, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje dohoda účastníkov (§ 40). Ak je právny úkon v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách, je neplatný iba v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto predpisu, ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti dovolá.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej

republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže

mat' základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prejednávaní a rozhodovaní veci patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Základné právo na súdnu ochranu neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05).

1. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006.

Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným

zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 218/07).

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 5 C 22/2005 z 11. apríla 2006 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 vyplýva, že sťažovateľ sa „návrhom doručeným okresnému súdu 31. mája 2005 domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 12. septembra 1995, ako aj úverovej zmluvy z 25. septembra 1995, zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a obmedzení prevodu nehnuteľnosti na LV č. 888 k. ú. Šurany, ako aj zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. 1392, ktoré nadväzovali na kúpnu zmluvu“. Neplatnosti kúpnej zmluvy s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka sa domáhal z dôvodu, že pri určení kúpnej ceny nehnuteľnosti ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy sa vychádzalo zo znaleckého posudku, ktorého vyhotovením bola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu. Podľa sťažovateľa kúpna zmluva uzavretá 12. septembra 1995 je neplatná z toho dôvodu, že kúpna cena nehnuteľnosti podľa znaleckého posudku Ing. L. J. nevychádzala zo skutočnej hodnoty, čo dokladoval vypracovaním ďalšieho znaleckého posudku Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline. Odporca žiadal návrh sťažovateľa zamietnuť v celom rozsahu, pretože neplatnosť právneho úkonu v danom prípade nemožno posudzovať ako absolútnu, ale len ako relatívnu neplatnosť právneho úkonu, keďže sa sťažovateľ domáhal rozporu so všeobecne záväzným právnym predpisom o cenách. Zároveň odporca vzniesol námietku premlčania.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Podstatnou náležitosťou kúpnej zmluvy je dohoda o cene. Ustanovenie § 589 Občianskeho zákonníka síce ukladá povinnosť dojednať cenu v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, avšak všeobecne záväzné cenové predpisy iba v malej miere obmedzujú zmluvnú voľnosť v občianskoprávných vzťahoch. Všeobecne záväznými predpismi treba rozumieť zákon o cenách a na jeho základe vydané vykonávacie predpisy,

ktorým bol v čase uzavretia zmluvy zákon č. 526/1990 Zb. v znení zákona č. 58/1995 Z. z. a vykonávacími predpismi vyhláška MF SR č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov v znení vyhlášky č. 608/1992 Zb. a vyhlášky č. 265/1993 Z. z.

... V zákonnom ustavení § 40a Občianskeho zákonníka sú taxatívne vypočítané prípady, v ktorých je právny úkon relatívne neplatný. Relatívne neplatný právny úkon vyvoláva všetky účinky ako platný právny úkon, avšak tieto účinky pôsobia len do okamihu dovolania sa právnej skutočnosti opodstatňujúcej záver o relatívnej neplatnosti. Právny úkon je teda podmienenčne platný. Jeho definitívna platnosť nastáva (ak niet iných dôvodov neplatnosti): a/ po uplynutí troch rokov odo dňa urobenia právneho úkonu, počas ktorých sa žiadna oprávnená osoba nedovolá relatívnej neplatnosti, b/ dodatočným schválením relatívne neplatného právneho úkonu (ratihabícia), c/ dodatočným schválením dôvodu relatívnej neplatnosti právneho úkonu.

Relatívnej neplatnosti sa treba dovolať. Ide o jednostranný právny úkon, ktorý sa musí adresovať druhému účastníkovi (ostatným účastníkom právneho úkonu). Dôjdením dovolania sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú účinkami možno prirovnať k absolútnej neplatnosti. Relatívnou neplatnosťou je zmluva dotknutá iba v rozsahu, v ktorom odporuje zákonu, teda iba v časti, v ktorej sa dohodla cena. Ak sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, dovolá relatívnej neplatnosti, cena predmetu kúpnej zmluvy sa určí podľa cenového predpisu. Ak sa ten, kto bol úkonom dotknutý, relatívnej neplatnosti nedovolá, zmluvné strany musia plniť podľa zmluvy.

Právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Po jej uplynutí už nie je možné úspešne sa dovolať relatívnej neplatnosti. Ak však v priebehu tejto premlčacej doby dôjde k dovolaniu sa neplatnosti, právny úkon sa stáva neplatným od začiatku (*ex tunc*) a túto neplatnosť možno uplatniť v súdnom alebo inom právnom konaní bez ohľadu na plynutie času. V tom spočíva jej podobnosť s absolútnou neplatnosťou.

Ak zákon spája rozpor s cenovým predpisom s relatívnou neplatnosťou právneho úkonu, nemôže byť z tohto dôvodu právny úkon absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to i napriek dôvodu uvádzaného navrhovateľom - trestný čin znalca.

Navrhovateľ sa mohol dovolať relatívnej neplatnosti právneho úkonu do 12. 9. 1998, čo neurobil.

Odvolaací súd sa pri prejednaní veci zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a zistil, že kúpna zmluva nevykazuje žiadne znaky absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu... Pretože sa navrhovateľ v zákonnej lehote do 12. 9. 1998 neplatnosti právneho úkonu nedovolal, právny úkon je platný.

Odvolaací súd z pohľadu § 49a Občianskeho zákonníka skúmal, či v prípade uvedenia navrhovateľa do omylu pri uzavretí úverovej zmluvy (podľa tvrdenia navrhovateľa nie úver, ale reúver) zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a obmedzení prevodu nehnuteľnosti... a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam... medzi ním a odporcom v 2. rade by boli tieto právne úkony neplatné a dospel k záveru, že aj pokiaľ by k takému omylu došlo, navrhovateľ sa mohol dovolať len relatívnej neplatnosti týchto právnych úkonov. Mohol tak však urobiť v zákonom stanovenej lehote 3 roky.“

V nadväznosti na uvedené je ústavný súd toho názoru, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, nie je v rozpore s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy. Názor sťažovateľa, že v danom prípade ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, je nesprávny. Rozpor ceny so všeobecne záväzným predpisom o cenách je podľa § 40a Občianskeho zákonníka dôvodom relatívnej neplatnosti, a nie neplatnosti absolútnej. Tejto relatívnej neplatnosti sa mal sťažovateľ dovolať vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Keďže sa jej v tejto lehote nedovolal, právne úkony, na ktoré sa odvoláva, sú platné. S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením označeného základného práva a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 nezistil príčinnú súvislosť, a preto sťažnosť už na predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd je toho názoru, že postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 199/2006 z 28. júna 2007 nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa, a to práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Nie je zrejmé, aby krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené

základné právo sťažovateľa. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemá zjavne neodôvodnený ani arbitrárny charakter. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad a aplikáciu ustanovení právnych predpisov, najmä Občianskeho zákonníka, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s uvedeným článkom ústavy.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2008